

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobkyně: **Teplárna Kladno s.r.o.**, se sídlem Dubská 257, Kladno – Dubí, zast. JUDr. Tomášem Sequensem, advokátem se sídlem Jungmannova 745/24, Praha 1, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 4. 2016, č. j. 16092/16/5100-31461-711333, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 31. 1. 2018, č. j. 31 Af 42/2016 - 72,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Podanou kasační stížností se žalobkyně (původně vystupující v řízení pod obchodním jménem Alpiq Generation (CZ) s.r.o., od 2. 9. 2019 pod obchodním jménem Teplárna Kladno s.r.o.; dále jen „stěžovatelka“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), kterým byla jako nedůvodná podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) zamítnuta její žaloba proti v záhlaví uvedenému rozhodnutí žalovaného. Tímto rozhodnutím bylo dle § 116 odst. 1 písm. c) zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „daňový řád“), zamítnuto odvolání stěžovatelky a potvrzeno rozhodnutí Finančního úřadu ve Zlíně ze dne 9. 8. 2011, č. j. 289247/11/303961708084, jímž byla jejímu právnímu předchůdci (společnosti Alpiq Zlín s.r.o.) vyměřena darovací daň ve výši 7 714 528 Kč za nabytí 68 911,216 ks emisních povolenek.

I. Vymezení věci

[2] Předmětem sporu je soulad zákonné úpravy zdanění emisních povolenek darovací daní v letech 2011 a 2012 s právem Evropské unie a ústavním pořádkem ČR.

[3] Soud nepřisvědčil žalobnímu tvrzení, že se žalovaný nezabýval porušením čl. 9 a čl. 11 směrnice 2003/87/ES, o vytvoření systému pro obchodování s povolenkami na emise skleníkových plynů ve Společenství a o změně směrnice Rady 96/61/ES (dále jen „směrnice 2003/87/ES“), neboť žádná taková námitka v odvolání uplatněna nebyla. Stěžovatelka sice konstatovala, že zdanění emisních povolenek představuje faktickou změnu Národního alokačního plánu (dále jen „NAP II“), nicméně jednalo se o prosté tvrzení bez vyvození závěru o nezákonnosti prvostupňového rozhodnutí.

[4] Nesouhlasil ani s údajným nevypořádáním odvolacích námitek týkajících se porušení právní jistoty, legitimního očekávání a zákazu retroaktivity. Naopak závěry žalovaného spolu s odkazem na nálezy Ústavního soudu ze dne 15. 5. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 17/11 soud považoval za plně dostačující.

[5] Pojem *zdarma* uvedený v čl. 10 směrnice 2003/87/ES je třeba s ohledem na nutnost jednotné aplikace unijního práva v rámci celé Evropské unie interpretovat autonomně. Za zpoplatnění vylučující naplnění pojmu *zdarma* užitého v tomto ustanovení je proto nutné považovat veškeré povinné platby státu související s přidělením emisní povolenky, a to bez ohledu na to, jak je taková platba vnitrostátním právem charakterizována. Jistě sem proto spadá i zdanění daní darovací.

[6] Totéž ovšem, podobně jako u jiných pojmů užívaných v unijních a vnitrostátních pramenech práva, nemůže automaticky platit pro pojem *zdarma* užitý v NAP II. Nejde o pramen unijního práva a neexistuje požadavek jeho jednotné interpretace v rámci celé EU, nýbrž pouze požadavek jeho souladu s vnitrostátní a unijní právní úpravou. V českém právním řádu rozhodně neplatí, že by zdanění darovací daní zároveň vylučovalo závěr, že je dané plnění poskytováno zdarma. Bylo-li by tomu tak, nebylo by možné nikdy zdanit darovací daní žádné plnění poskytnuté státem. Okamžikem zdanění by plnění přestalo být darem, neboť by nebylo poskytnuto bezúplatně. Vnitrostátní úprava principiálně nevylučuje zdanění plnění poskytnutých státem darovací daní, nelze proto pojem *zdarma* užitý v NAP II automaticky vykládat ve shodě s pojmem *zdarma* užitým v čl. 10 směrnice 2003/87/ES, což odpovídá také argumentaci Ústavního soudu v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 17/11.

[7] Jestliže Soudní dvůr EU (dále jen „SD EU“) ve věci C-43/14 neprovedl výslovné posouzení souladu novely č. 402/2010 Sb. s čl. 9 a čl. 11 směrnice 2003/87/ES, přestože tak učinila generální advokátka, bylo to spíše z důvodu, že žádný rozpor s danými články neshledal. Důvodem mohlo být právě to, že interpretace pojmu *zdarma* užitého v NAP II není otázkou interpretace unijního aktu, a SD EU by tak ani nepřislušelo takovou interpretaci provést.

[8] Zásadu rovnosti posuzoval krajský soud ve třech rovinách (viz rozsudek NSS ze dne 9. 7. 2015, č. j. 1 Afs 6/2013-184). První rovinou bylo zdanění pouze jednoho odvětví,

pokračování

na které se směrnice 2003/87/ES vztahuje, a to odvětví energetiky. V druhé hodnotil, zda nedošlo k diskriminaci některých podniků či zařízení uvnitř energetického odvětví, a třetí možnou diskriminaci spočívající v osvobození výroby elektřiny a tepla kombinovaným způsobem. NSS vzal v úvahu také skutečnost, že z důvodové zprávy k novele č. 402/2010 Sb. není patrné, z jakého důvodu byla zdaněna pouze určitá část výrobců elektřiny a že proklamovaný účel nekoresponduje s cíli směrnice 2003/87/ES. Tato skutečnost však nemohla na jeho závěrech nic změnit, neboť pro posouzení dodržení zásady rovnosti nejsou rozhodné až tak pohnutky zákonodárce jako výsledný text zákona a jeho dopad na jednotlivé adresáty. Dospěl tedy k závěru, že zásada rovnosti nebyla porušena v žádné rovině, a to jak z hlediska českého ústavního pořádku, tak z hlediska práva Evropské unie.

[9] Otázky souladu novely č. 402/2010 Sb. se zásadami legitimního očekávání, právní jistoty a zákazu retroaktivity a dále s právem vlastnit majetek vyčerpávajícím způsobem posoudil Ústavní soud v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 17/11. Rozpor se zásadami neshledal. Vyloučil, že by novela č. 402/2010 Sb. byla retroaktivní, neboť zdanění podléhají výlučně povolenky alokované po účinnosti této novely. Dříve alokované povolenky se pouze zohledňují, a to ve prospěch daňových subjektů, jako korektiv plynoucí z unijního práva.

[10] S tvrzením stěžovatelky, že z § 7a zákona o trojdani nevyplývá žádné období pro stanovení průměrné ceny povolenky ani jiná kritéria, podle nichž má být cena vypočtena, lze souhlasit. Nicméně to neznamená, že by dané ustanovení bylo neurčité a neumožňovalo určení průměrné tržní hodnoty povolenky. Ta je právní skutečností, tj. faktickým stavem, s nímž právo spojuje určité důsledky a které Ministerstvo životního prostředí (dále jen „MŽP“) nijak neurčuje ani nevypočítává, pouze zjišťuje a zveřejňuje. Právní předpis nemusí určovat bližší kritéria pro stanovení tržní hodnoty proto, že tržní hodnotu stanoví sám trh. Postup MŽP je transparentní, přezkoumatelný a odpovídá zákonu. Každý subjekt si může ověřit, zda skutečně ve zvoleném období na daném trhu byla průměrná tržní hodnota emisních povolenek k 28. 2. (daného roku) taková, jakou MŽP uvádí.

[11] Žalovaný dle tvrzení stěžovatelky nesprávně postupoval při výpočtu daně. Nevycházel totiž z povolenek přidělených za celé pětileté období 2008 až 2012, čímž zároveň nerespektoval závazný právní názor vyslovený v předchozím zrušujícím rozsudku krajského soudu ze dne 26. 10. 2015, č. j. 31 Af 51/2012-448.

[12] Krajský soud zavázal žalovaného k tomu, aby posoudil soulad zdanění s čl. 10 směrnice 2003/87/ES s tím, že konkrétní návod mu k tomu poskytuje rozsudek NSS č. j. 1 Afs 6/2013-184. V předchozím řízení žalovaný neprovedl téměř žádné posouzení v tomto směru, a proto nemohl krajský soud zohlednit veškerá specifika případu předem. Až v následném posouzení žalovaný postupoval odlišně od obecného návodu poskytnutého NSS (tj. zohlednil počet emisních povolenek v období 2008 až 2011 místo 2008 až 2012) proto, že společnost Alpiq Zlín s.r.o. již v roce 2012 neexistovala. Krajský soud v tomto postupu neshledává nerespektování závazného právního názoru.

[13] Ostatně postup žalovaného ani nemusí být vnímán jako odchýlení se od obecného přístupu. Fakticky totiž žalovaný zkontroloval, zda nebyla u uvedeného subjektu překročena 10% hranice za celé období 2008 až 2012. Celkový počet udělených emisních povolenek této společnosti byl totiž shodný jak za období 2008 až 2011, tak za období 2008 až 2012. Je nutné zdůraznit, že součástí uvedeného výpočtu nemohl být počet emisních povolenek udělených jinému subjektu, tj. stěžovateli, byť se jedná o právní nástupkyni společnosti Alpiq Zlín s.r.o. Není důležité, že se emisní povolenky přidělované v roce 2012 týkaly téhož zařízení, zásadní je, že se nejednalo o totožný subjekt.

[14] Soud navíc ověřil, že postupem žalovaného nemohla být stěžovatelka jakkoli poškozena, neboť jí navrhovaný výpočet by vedl k totožnému závěru.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[15] Stěžovatelka napadá rozsudek krajského soudu kasační stížností, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[16] Krajský soud dezinterpretoval žalobní námitku týkající se porušení čl. 9 a čl. 11 směrnice 2003/87/ES. Stěžovatelka poukázala na rozpor zejména s čl. 10 směrnice. Navíc rozpor zdanění emisních povolenek s *acquis communautaire EU* byl základním důvodem, proč došlo ke zrušení rozhodnutí žalovaného v původním řízení. Nyní však krajský soud tuto námitku odmítá pro její údajnou nekonkrétnost.

[17] Vypořádání námítky ohledně rozporu provedeného zdanění emisních povolenek a zásad právní jistoty, legitimního očekávání a zákazu retroaktivity vzbuzuje důvodné pochyby o způsobu, jakým se soud skutečně seznámil se stěžovatelčinou argumentací, neboť označení námítky za *vágní, se zbytkem textu nesouvisející tvrzení, navíc nepodpořené podrobnější argumentací* je zcela nesprávné.

[18] Zásadně odmítá závěr soudu, že pojem *zdarma* uvedený v čl. 10 směrnice 2003/87/ES nemůže automaticky platit pro pojem *zdarma* užitý v NAP II. Je zcela jasné, že pojem *zdarma* musí mít shodný výraz v obou dokumentech a užití v NAP II je nutné vykládat i v souladu se směrnicí 2003/87/ES. Relativizace významu tohoto pojmu a účelový výklad NAP II, ke kterému soud přistoupil, jsou nepřipadné a příkře odporují jak textu, tak i kontextu celé úpravy přidělování emisních povolenek dle NAP II.

[19] Závěry soudu týkající se důvodu neprovedení výslovného posouzení souladu novely č. 402/2010 Sb. s čl. 9 a čl. 11 směrnice 2003/87/ES SD EU jsou činěny nikoli na základě jasných skutkových zjištění, ale na nepodložených domněnkách, což dokládá nepřezkoumatelnost rozsudku.

[20] Soud konstatoval, že *pro posouzení dodržení zásady rovnosti nejsou rozhodné až tak pohybné zákonodárce, jako výsledný text zákona*. Tato úvaha soudu je chybná, protože historický a teleologický výklad právní normy je nejméně stejně validní jako výklad gramatický. Závěry soudu, dle nichž nebyla námitka porušení zásady rovnosti důvodná, jsou tedy zjevně nesprávné.

pokračování

[21] Pokud byl NAP II pouhým příslibem přidělení povolenek zdarma, pak byl tento příslib na základě splnění daných podmínek naplněn (což je doloženo přidělením povolenek zdarma mezi roky 2008 až 2010). Zdanění přidělovaných povolenek ve čtvrtém a pátém roce plnění NAP II nepochybně představovalo porušení více než legitimního očekávání, že dané přidělování bude dokončeno tak, jak bylo realizováno v prvních třech letech trvání.

[22] Úvahy soudu, že zdanění emisních povolenek nemělo retroaktivní charakter, protože se danily pouze povolenky alokované po nabytí zákona č. 402/2010 Sb., a předtím alokované povolenky se pouze „zohledňovaly do výpočtu“, představují účelovou právní sofistiku, kterou nelze čekat od nezávislého soudu, a proto jeho postup považuje stěžovatelka za nezákonný.

[23] Odmítnout je nutné i závěry o tom, že MŽP průměrnou cenu povolenek neurčuje, ale pouze zveřejňuje. Soud sám v několika odstavcích rozsudku svůj závěr popírá, když podrobně popisuje metodu, na základě níž MŽP určilo, z jakých dat a jakým matematickým způsobem průměrnou cenu povolenky určilo a vypočetlo. Pokud by MŽP zvolilo jiná výchozí data, nepochybně by dospělo k jiné průměrné ceně – nejde tedy o zjištění objektivní ceny stanovené trhem, ale záměrný výpočet, k jehož provedení však MŽP nebylo oprávněno.

[24] Je nejasné, jak mohl krajský soud učinit závěr o shodném výsledku zcela rozlišných postupů výpočtu. Je zcela evidentní, že postup navrhovaný stěžovatelkou by koncepčně musel vést k jiným výsledkům, než k jakým dospěl žalovaný a které soud potvrdil. Konkrétní provedení daného výpočtu je však aktuálně nemožné, a to přinejmenším do doby, než bude postaveno najisto, s jakou průměrnou hodnotou emisních povolenek v roce 2011 má daný výpočet počítat, zda a jak se bude zohledňovat alokace za navazující rok 2012 i za předchozí roky 2008 až 2010 apod.

[25] S ohledem na výše uvedené navrhuje, aby byl rozsudek krajského soudu zrušen a věc vrácena k dalšímu řízení.

[26] Žalovaný ve vyjádření obsáhle cituje judikaturu NSS i Ústavního soudu k nepřezkoumatelnosti rozhodnutí, přičemž napadené rozhodnutí krajského soudu označuje za jednoznačně přezkoumatelné. Trvá na tom, že v odvolacím řízení stěžovatelka rozporovala postup žalovaného pouze s čl. 10 směrnice 2003/87/ES. Odkazuje na nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 17/11 ohledně zásady rovnosti uvalením daně pouze na některé subjekty. Vysvětluje, že zdanění povolenek není změnou NAP II, proto zavedení darovací daně nemuselo být Evropskou komisí odsouhlaseno. Navrhuje kasační stížnost jako nedůvodnou zamítnout.

[27] V replice stěžovatelka označila argumentaci žalovaného za formalistickou, účelovou a dezinterpretující citované rozsudky i příslušnou právní úpravu, navíc odporující skutkovému stavu. Trvá na svých kasačních námitkách.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[28] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatelka je zastoupena advokátem ve smyslu § 105 odst. 2 s. ř. s. Přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněného důvodu, ověřil, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[29] Soud se nejprve zabýval namítanou nepřezkoumatelností. Vlastní přezkum rozhodnutí je totiž možný pouze za předpokladu, že napadené rozhodnutí splňuje kritéria přezkoumatelnosti. Tedy, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřené o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí je natolik závažnou vadou, že k ní kasační soud přihlíží i bez námítky, z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

[30] Veškerá výše uvedená kritéria splňuje jak rozsudek krajského soudu, tak rozhodnutí žalovaného. Rozhodnutí jsou srozumitelná, je z nich patrné, o čem a jak bylo rozhodnuto, a důvody rozhodnutí jsou v nich uvedeny zřetelným způsobem, což lze vztáhnout i na úvahy krajského soudu ohledně posouzení souladu novely č. 402/2010 Sb. s čl. 9 a čl. 11 směrnice 2003/87/ES. Ostatně se závěry krajského soudu i žalovaného stěžovatelka v kasační stížnosti věcně polemizuje, což by v případě jejich nepřezkoumatelnosti nebylo možné.

[31] Stěžovatelka v odvolání namítala rozpor s *acquis communautaire EU*, zejména s čl. 10 směrnice 2003/87/ES. Tato námitka byla žalovaným řádně vypořádána a přezkoumána krajským soudem. Krajský soud má dále pravdu i v tom, že žádná konkrétní námitka nebyla v souvislosti s porušením čl. 9 či čl. 11 dané směrnice stěžovatelkou namítána, a proto se neměl žalovaný k čemu vyjádřit.

[32] Krajský soud řádně vypořádal i námitku, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí nevypořádal s porušením právní jistoty, legitimního čekávání a zákazu retroaktivity v bodě II. 3) stěžovatelčina odvolání. Jak soud uvedl, podstatou tohoto bodu bylo porušení zásady rovnosti. Tvrzení, že zdanění bylo mimo rámec racionálního legitimního očekávání, bylo podpořením argumentace týkající se zásady rovnosti, nikoli vyřčení porušení legitimního očekávání jako samostatné námítky.

[33] Zdaněním emisních povolenek daní darovací v letech 2011 a 2012 se NSS již podrobně zabýval v rozsudku č. j. 1 Afs 6/2013 – 184, vyšel z rozsudku SD EU v téže věci (sp. zn. C 43/14) a nálezů Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 17/11. Stěžovatelka netvrdí, že by se žalovaný a krajský soud od závěrů vyjádřených v těchto rozhodnutích odchýlili, ale naopak s těmito závěry nesouhlasí a polemizuje. Po zvážení argumentů stěžovatelky předestřených v kasační stížnosti NSS neshledal důvod se od svých dříve vyslovených

pokračování

závěrů odchýlit. V nedávné době je ostatně potvrdil také v rozsudcích ze dne 12. 7. 2017, č. j. 6 Afs 307/2016 - 39 či ze dne 9. 8. 2017, č. j. 1 Afs 346/2016 - 54.

[34] Základní námitkou stěžovatelky, která se vine všemi argumenty uváděnými v kasační stížnosti, je tvrzení o porušení legitimního očekávání, že nabude všechny přidělené emisní povolenky zcela zdarma.

[35] Jestliže stěžovatelka namítá, že se v případě uvalení darovací daně na nabytí emisních povolenek jedná o nepřípustnou retroaktivitu, musí Nejvyšší správní soud uvést, že novelizace zákona o trojdani zákonem č. 402/2010 Sb., která nabyla účinnosti 1. 1. 2011, dopadá na bezúplatné nabytí emisních povolenek, ke kterému došlo v letech 2011 až 2012, tedy po nabytí účinnosti tohoto zákona. Zdaňován je tedy předmět daně, k němuž došlo po nabytí účinnosti této novelizace. Ke stejnému závěru ostatně dospěl i Ústavní soud v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 17/11. Skutečnost, že správní soudy s ohledem na směrnice 2003/87/ES dovodily, že je nutné, aby tímto zdanění nebylo zasaženo více než 10% povolenek přidělených v letech 2008 až 2012, neznamená, že jsou zdaňovány emisní povolenky přidělené před 1. 1. 2011, ale že při stanovení počtu povolenek, které v letech 2011 a 2012 podléhají tomuto zdanění, je nutné přihlídnout k celkovému počtu emisních povolenek přidělených v letech 2008 až 2012 podle NAP II a z něho vypočtené hranice 10%, které mohou podléhat zdanění (shodně viz rozsudek NSS č. j. 6 Afs 307/2016 - 39).

[36] Zároveň, právě s ohledem na existenci čl. 10 směrnice 2003/87/ES, z něhož bylo jednoznačně odvoditelné, že členské státy mají pravomoc zpoplatnit určitou část emisních povolenek v období 2008 až 2012, nemohla mít stěžovatelka legitimní očekávání, že zákonodárce nemůže za žádných okolností změnit příslib přidělení všech emisních povolenek zdarma uvedený v NAP II (srov. nálezy sp. zn. Pl. ÚS 17/11, odst. 85). Skutečností, že je NAP II vyhlášen na relativně krátké období a je schvalován unijními orgány, nepovažuje soud za natolik silné, aby s ohledem na ostatní výše uvedené okolnosti byly způsobilé založit legitimní očekávání neměnnosti příslibu bezúplatného přidělení všech emisních povolenek. Stěžovatelka mohla legitimně očekávat pouze to, že zdarma bude přiděleno alespoň 90 % emisních povolenek v rámci období 2008 až 2012, neboť takto byl formulován jednoznačný závazek České republiky vůči EU, který ČR nemohla jednostranně změnit. Do tohoto legitimního očekávání stěžovatelky nebylo nyní napadenými rozhodnutími žalovaného zasaženo (srov. rozsudek NSS č. j. 1 Afs 346/2016 - 54).

[37] Na namítané nerovné zacházení spočívající v tom, že darovací daň se uplatnila na emisní povolenky přidělené selektivně pro určitou skupinu provozovatelů zařízení, krajský soud zcela správně odkázal na závěry rozsudku NSS č. j. 1 Afs 6/2013-184, ve kterém se NSS možnou diskriminací určitých skupin provozovatelů zařízení podrobně z různých hledisek zabýval a dospěl k závěru, že k porušení této zásady nedošlo.

[38] Podle § 6 odst. 8 zákona o trojdani je *předmětem daně darovací bezúplatné nabytí povolenek na emise skleníkových plynů v letech 2011 a 2012 pro výrobu elektřiny v zařízení, které k 1. lednu 2005 nebo později vyrábělo elektřinu na prodej třetím osobám a ve kterém*

probíhá z činností, na které se vztahuje obchodování s povolenkami na emise skleníkových plynů, pouze spalování paliv (dále jen „bezúplatně nabytá povolenka“) výrobcem elektřiny.

[39] Podle § 7a odst. 1 téhož zákona základem daně darovací u bezúplatně nabytých povolenek je průměrná tržní hodnota povolenky na emise skleníkových plynů k 28. únoru příslušného kalendářního roku vynásobená počtem bezúplatně nabytých povolenek k výrobě elektřiny pro příslušný kalendářní rok. Odstavec 2 tohoto ustanovení uvádí, že průměrnou tržní hodnotu povolenky na emise skleníkových plynů k 28. únoru příslušného kalendářního roku zveřejní Ministerstvo životního prostředí způsobem umožňujícím dálkový přístup.

[40] Krajský soud přisvědčil tvrzení stěžovatelky, že výše uvedená ustanovení nestanoví žádné období pro stanovení průměrné ceny povolenky, ani jiná kritéria, podle kterých má být tato cena vypočtena. Není ovšem pravda, že by výpočet provádělo MŽP. Jak pečlivě krajský soud odůvodnil, tržní hodnotu stanoví sám trh, proto ji nemusí právní předpis blíže upřesňovat. MŽP k 28. 2. (daného roku) pouze zveřejní průměrnou tržní hodnotu povolenky, nevypočítává ji.

[41] Znění čl. 10 směrnice 2003/87/ES jasně určuje, že *pro pětileté období počínající dnem 1. ledna 2008 členské státy přidělí alespoň 90% povolenek zdarma*. Současně novela zákona o trojdani zdanila *bezúplatně nabytí povolenek na emise skleníkových plynů v letech 2011 a 2012*. Námitka, že výklad pojmu *zdarma* učiněný krajským soudem odporuje textu celé úpravy přidělování emisních povolenek dle NAP II, není pravdivá. Ústavní soud ve věci sp. zn. Pl. ÚS 17/11 přisvědčil stanovisku Ministerstva financí, že nařízení vlády č. 80/2008 Sb., o Národním alokačním plánu pro obchodovací období roků 2008 - 2012, bylo pouhým příslibem nabytí povolenek provozovateli zařízení vypouštějících skleníkové plyny, a to za předpokladu splnění zákonem stanovených podmínek (odst. 85 citovaného nálezu). Skutečnost, že se stěžovatelka s důvody nálezu neztotožňuje, neznamená, že tyto důvody nejsou dostatečné pro závěr, k němuž Ústavní soud dospěl.

[42] Výpočet provedený krajským soudem je zcela v pořádku a logický. Má-li být darovací daní zdaněno 10 % přidělených povolenek danému subjektu za celé zdaňovací období 2008 až 2012, ale subjekt v roce 2012 již neexistoval, tj. byla mu v daném roce přidělena nula povolenek, je pro výpočet nerozhodné, zda se celkový počet povolenek počítá z povolenek přidělených subjektu za roky 2008 až 2011 či za roky 2008 až 2012.

[43] Námitka ohledně upřednostněného gramatického výkladu krajským soudem se míjí s předmětem sporu, neboť z ní není patrné, jaký vliv by mohl mít výklad použitý krajským soudem na zákonnost napadeného rozhodnutí žalovaného.

IV. Závěr a náklady řízení

[44] Z výše uvedených důvodů soud v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. podanou kasační stížnost zamítl. O věci rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

pokračování

[45] Stěžovatelka, která neměla v řízení úspěch, nemá ze zákona právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný měl ve věci plný úspěch, proto by mu soud dle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. přiznal náhradu nákladů řízení, avšak žádné náklady řízení o kasační stížnosti mu nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. října 2019

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu